

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4086/2019
11.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају пуномоћници Јакоб Ана, Јакоб Ладислав и Ухрин Јакоб Јасмина, адвокати из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд – Дирекција покрајинског фонда Нови Сад, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5390/17 од 03.06.2019. године, у седници већа одржаној 11.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5390/17 од 03.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5390/17 од 03.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П бр.1595/17 од 08.11.2017. године, одбијени су приговори апсолутне ненадлежности и месне ненадлежности Основног суда у Новом Саду. Тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан је тужени да тужиоцу на име материјалне штете у виду разлике између исплаћене пензије и припадајуће пензије применом основице од 11.447,81 динар која је била на снази 01.01.2011. године, за период од 01.02.2014. до 28.02.2017. године исплати износ од 105.757,86 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2017. године па до коначне исплате и да тужиоцу исплати на име обрачунате законске затезне камате на појединачне месечне разлике за период од 01.02.2014. до 30.04.2017. године износ од 22.439,62 динара, и накнади трошкове парничног поступка од 76.703,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате. Део тужбеног захтева којим је тужилац тражио законску затезну камату на трошкове парничног поступка од дана пресуђења па до дана извршности је одбијен. Захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе је одбијен.

Виши суд у Новом Саду пресудом Гж 5390/17 од 03.06.2019. године жалбу туженог делимично усваја и пресуду Основног суда у Новом Саду П бр.1595/17 од 08.11.2017. године у побијаном делу става један и два изреке потврђује, а у ставу три и четири изреке преиначује, тако што одбија тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име материјалне штете у виду разлике између исплаћене

пензије и припадајуће пензије применом основице од 11.447,81 динар, која је била на снази на дан 01.01.2011. године, за период од 01.02.2014. до 28.02.2017. године исплати износ од 105.757,86 динара, са законском затезном каматом почев од 01.05.2017. године па до исплате и да тужиоцу исплати на име обрачунате законске затезне камате на појединачне месечне износе разлике за период од 01.02.2014. до 30.04.2017. године износ од 22.439,62 динара, и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.703,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршења па до исплате. Ставом другим обавезан је тужилац да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 23.830,32 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију са позивом на члан 404. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да разлози за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној нису основани.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, имајући у виду да није одступљено од судске праксе Врховног касационог суда у примени члана 76. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. У побијаној одлуци изражен је правни став да овом законском одредбом није одређен фиксни износ најниже пензије, већ су дати параметри на основу којих се исти утврђује, односно ванредно усклађује уколико наступе одређене околности предвиђене законским одредбама. Решењем директора фонда о најнижем износу пензије од 01.01.2011. године које је донето 26.01.2011. године директор туженог је користећи статутарна овлашћења, на основу цитиране законске одредбе утврдио износ најниже пензије за категорије за које по закону то може учинити, а то су корисници у осигурању запослених и у осигурању комуналних делатности. Наведено решење се не односи на кориснике у осигурању пољопривредника, где закон није дао овлашћење туженом да утврди другачији износ најниже пензије за кориснике пољопривреднике од номиналног износа утврђеног законом у висини од 9.000,00 динара, због чега је одбијен захтев тужиоца за накнаду материјалне штете у виду разлике између исплаћене пензије и припадајуће пензије применом основице од 11.447,81 динар за тражени период, а што је у складу са праксом Врховног касационог суда по овом питању због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је суду 06.03.2017. године. Вредност предмета спора је 105.757,86 динара.

Законом о парничном поступку, у члану 468. став 1. прописано је да спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се ради о посебном поступку у споровима мале вредности регулисаном члановима 467 – 479. ЗПП, у којима није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца у овом спору мале вредности није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизији Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се ова одредба примењује само код примене општег режима допуштености ревизије, према вредности спора, али не и у споровима када је посебном одредбом ЗПП-а или посебним законом одређено да ревизија у тој врсти спора није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић